

Jiřina Nováková

Já se jmenuju Jiřina Nováková, rozená Otradvocová. Narodila jsem se 13. 7. 1954 v Zásmukách.

Na dětství paní Nováková ráda vzpomíná.

Moje dětství bylo docela příjemný, idylický. Měla jsem spoustu kamarádů.

Maminka paní Novákové pracovala ve škole jako vychovatelka v družině. Tatínek nejdřív pracoval v kolínské Tesle, kde si udělal průmyslovku. Začal se zajímat o politiku a později se přihlásil na vysokou školu strojní.

V té době pracoval taky jako předseda národního výboru, v Zásmukách. To byla funkce, která se dělala při práci. Byl zapálený komunista, myslel si, že se dá pracovat čestně a pro lidi.

Velké zklamání přišlo se sovětskou okupací v roce 1968.

Bylo to hrozné zklamání pro toho tátu, protože v ideu toho socialismu on věřil a najednou se stala takováhle věc, nedokázal se s tím vypořádat. Vystoupil v Zásmukách do místního rozhlasu, měl projev, kterým odsoudil okupaci, a tím to celé začalo. V noci přijelo k nám domů StB. Táta zatkli. Odvezli ho, nikdo nevěděl, kam a na jak dlouho. Celá rodina prostě byla zděšená. Za několik dní tátu přivezli zpátky našťestí. Od té doby nám neřekl nikdy, kde byl, co se tam dělo.

Pocit nejistoty zažívala po celou dobu studia.

Já jsem v tu dobu chodila do prvního ročníku na zdravotní školu. Zavolali si moje rodiče a požádali je, aby si mě vzali ze školy ze zdravotních důvodů. Oba dva rodiče řekli, že v žádném případě. Nebudu zastírat, že potom jsem to na škole vůbec neměla jednoduchý, ale vydržela jsem a nakonec jsem odmaturovala.

Oba rodiče paní Novákové postupně přišli o práci a nemohli se věnovat svým původním profesím.

A protože nikdo nesměl být nezaměstnaný, táta dál dojížděl na okresní úřad, ale vzali mu veškeré pravomoci, akorát tam seděl a sháněl práci. Nikdo ho nechtěl zaměstnat. Všichni se báli ho zaměstnat. Nakonec ho zaměstnali v Izole Kutná Hora jako montéra a až do důchodu jezdil na montáže, stavěl chladicí haly na ovoce zeleninu. Hodně lidí se od naší rodiny odvrátili. Na to období vlastně hrozně nerada vzpomínám, přitom by to mělo být období vlastně nejhezčí v životě. A já to mám dodneška svým způsobem jako černou můru.

V 17 letech se seznámila se svým současným manželem.

V 21 letech jsme se vzali. Dcera se narodila, ještě když jsme bydleli v Zásmukách u mých rodičů. A Tomáš se narodil v Sadský, kam jsme se s manželem přestěhovali. A v Sadské žijeme dodnes.

Do vytouženého rodinného domu se z panelového bytu přestěhovali jen několik dnů před sametovou revolucí.

Manžel odcestoval na služební cestu do východního Německa. A já jsem sama u televize s úžasem sledovala Sametovou revoluci. Jsem ráda, že jsem se toho vlastně mohla dožít. A po tom, co naše rodina prožívala, to byla určitá satisfakce.